

No em va fer falta obrir els ulls per saber que ja estava desperta. Aquella olor a humit després d'una nit de pluja feien que el despertar fos més agradable, més tranquil. Els rajos de sol s'anaven escolant a través de les persianes i mica en mica vaig anar prenent consciència del dia que érem. Amb una veu trencada després d'unes deu hores dormint em vaig dir a mi mateixa en alt; avui faig 18 anys.

M'agradava fer 18 anys, però mentre feia mandres al llit no podia deixar de pensar en la nit anterior. Tothom celebra l'entrada d'un nou número en la seva vida, la suma d'un any més que ens mostra tot el recorregut que hem anat fent i ens obra un nou camí per explorar, però a mi el que m'agrada és acomiadar l'any que deixo, perquè saber que ja no tindrè mai més 17 anys, que una etapa es tanca per deixar entrar a una altra em provoca una nostàlgia i m'arrossega a fer un bon final d'etapa. Vaig fer un sopar i em vaig rodejar de totes aquelles persones que havien estat present durant els meus 17 anys i que ara, ja sempre formarien part d'una de les meves etapes vitals, i això, per molt que els camins s'esforcin en allunyar-nos cada vegades més, ja no ho podria canviar ningú. De vegades les persones tenim la costum de mirar sempre cap endavant, de tenir pressa per conèixer el futur, moltes ganes de créixer i no ens donem compte de que la vida passa volant. De tant en tant hauríem d'aturar-nos i mirar el present, observar-lo amb tots els sentits i gaudir-ne, ja que l'endemà ja serà passat i ja quedarà com un simple record. El passat són les passes que hem anat forjant a través dels dies, i és molt important parar-nos a recordar-lo i sentir que la vida va passant i que el temps se'ns escapa de les mans.

Mentre el meu cos s'enredava entre els llençols i l'olor a pluja anava difuminant-se en el meu nas, sentia la necessitat de quedar-me allà estirada durant uns minuts més. Havia tancat una etapa però ara tocava obrir-ne una de nova i en volia ser conscient. El dia que celebrés els meus 19 anys volia poder recordar aquell matí entre els rajos de sol i l'olor a pluja, volia recordar aquella felicitat que s'apoderava de mi i no volia oblidar que en aquell precís moment em vaig sentir molt afortunada de no saber què em deparava el futur, afortunada de saber que cada dia seria nou, diferent a l'anterior, i que no necessitava saber res més enllà del mateix moment que estava vivint. Després vaig entendre que no ens havíem de capficar més per la rapidesa amb la que passava el temps, sinó que la nostra única responsabilitat era la de no deixar passar el temps envà, la nostra obligació era la de gaudir cada dia com si fos el primer, com si fos l'últim. I seguidament, tota la pressió que suposava créixer i semblava que

en alguns moments em deixés sense alè va desaparèixer, i el meu primer dia dels 18 anys va començar, un primer dia de molts.